

Invaliderente, det er Forsikring; efter det 62de Aar derimod er det ren Forsørgelse.

Justitsministeren nævner i sin Skrivelse, at i hvert Fald de løbende Forsikringer, altsaa Forsikringer for de Folk, som endnu ikke er blevet Invalider, staar i Sygekasser og betaler Invalidepræmier, maa kunne nedsættes. Det er muligt, de kan — jeg anser det for tvivlsomt —, men den Grund, som Justitsministeren angiver, kan i hvert Fald ikke holde: at de paagældende ikke har faaet nogen berettiget Forventning om, at de til sin Tid vil faa dette Beløb af 800 Kr. mod en saa lille Præmie som 5 Kr. 40 Ø. eller lidt mere. Det er en dristig Ting at sige, at de ikke kan have faaet nogen berettiget Forventning; hvad forstaar disse Mennesker sig paa, hvor meget eller hvor lidt der skal til, og hvor meget eller hvor lidt Staten selv vil bidrage til, at de kan faa den dem tilsagte Rente? Men det er muligt, at man her kan fastslaa, at de løbende Forsikringer kan opsiges, hvad de allerede fordelne Forsikringer jo absolut ikke kan.

Dernæst siger Justitsministeren i sin Skrivelse — for Resten ogsaa Professor Berlin — noget absolut fejlagtigt, idet de som et Axiom opstiller, at i hvert Fald de Personer, som var Invalider, den Gang Loven af 1921 traadte i Kraft, ikke kan regnes for forsikrede, for man kan umuligt forsikre mod en Skade, som allerede er sket. Det viser, at de, der har skrevet disse Udtryk, ikke kan være helt inde i Forsikringsjuraen; thi det er en given Sag, at man meget vel kan forsikre, selv om Skaden allerede er indtraadt, saa længe den ikke er konstateret. Jeg behøver blot at nævne, at et Skib, som er paa Rejse, og som er gaaet under, uden at Rederen ved det, udmærket godt kan forsikres; det er en gyldig Forsikring, selv om Skaden allerede er sket, saa længe den ikke er konstateret. Vi har endogsaa en Højesteretsdom, som siger, at man kan indgaa en gyldig Forsikring, ikke blot naar Skaden er sket, men ogsaa efter, at den er konstateret, naar det blot ikke er konstateret, hvor stor den var. Her er der altsaa i hvert Fald en ganske øjensynlig Fejl, naar man mener at kunne udsøndre alle de gamle Invalider fra før 1921 ved at sige, at de var alle Invalider den Gang, for deres Vedkommende kan der ikke være Tale om nogen Forsikring;

Masser af disse Mennesker anede jo ikke, om de senere vilde blive erklæret for Invalider i Lovens Forstand og erklærede for at have mistet en tilstrækkelig Del af Erhvervsevnen.

Endelig gaar Justitsministeren endog saa vidt, at han vil nedskære selv dem, der er blevet Invalider efter Loven af 1921. Det er ganske ubegrundet, at Justitsministeren ogsaa vil nedskære disse Personer, og der anføres heller ikke nogen virkelig Begrundelse. Naar man siger, at der ikke er blevet udstedt Policier for disse Folk, vil jeg gøre opmærksom paa, at det er ikke nødvendigt for at indgaa en Forsikring, at der udstedes en Police. Det vilde være fuldstændig overflødig at udstede Policier til denne Kreds af Mennesker, de kan læse hele deres Retsstilling i Loven. Det siger ikke noget som helst.

Naar det nævnes, at de forsikrede ikke har betalt den fulde forsikringsmæssige Præmie, der dækker det Beløb, de faar, er dette, som ogsaa fremhævet under tidligere Forhandlinger, aldeles ikke afgørende. Man kan være forsikret i Henhold til en fuldstændig gyldig Forsikring uden at have betalt en Øre. Det kan være en anden, der har betalt hele Forsikringen for en, derfor bliver man ikke mindre berettiget ifølge Forsikringen. Vi har ogsaa et Eksempel indenfor Arbejderulykkesforsikringen. Der betaler jo Arbejderen, der er ulykkesforsikret, ikke en eneste Øre, men ingen vil benægte, at Arbejderen, naar han er kommet til Skade, har fuld Ret ifølge Forsikringen, selv om han ikke har betalt en Øre. Arbejdsgiveren betaler her Præmierne; men nu er der det morsomme, at for uformuende Arbejdsgivere er der hjemlet Tilskud af det offentlige. Ogsaa ved Arbejderulykkesforsikring ser vi det Tilfælde, at Bidrag til Forsikringen fremskaffes ogsaa fra det offentlige, uden at det i mindste Maade nedsætter de forsikredes Ret til Forsikring.

De Udtryk, der bruges i Udvalgets Betænkning i 1921, hvor der tales om, at „skulde Lovgivningsmagten kunne foretage en Nedsættelse af Invaliderentens Beløb“, maa vi i alt Fald gaa ud fra, at Præmierne ogsaa nedsættes, kan paa ingen Maade anføres i Justitsministerens Favor, tværtimod, den vage Maade, hvorpaa man udtaler sig: skulde Lovgivningsmagten